

L'Acadèmia 1750 i l'ambigüitat

La formació va actuar al Festival de Torroella

L'Acadèmia 1750 va actuar dijous al Festival de Torroella.

Dijous passat, el 36è Festival de Torroella de Montgrí va acollir l'actuació de l'Acadèmia 1750, una orquestra creada el 2006 amb el nom de La Principessa Filósofa i dirigida per Massimo Spadano. El concert va incloure peces de Haydn, Mozart i Schubert, amb Giuliano Carmignola com a violí solista.

MARC TOMÀS | TORROELLA DE M.

L'actuació es va constituir de la Simfonia n. 49 en Fa menor, Hob.

I:49 i el Concert per a violí i orquestra núm. 1 en Do major, Hob. VIIa:1 de Franz Joseph Haydn; el Concert per a violí i orquestra núm. 1 en Si bemoll major, K. 207 de Wolfgang Amadeus Mozart; i la Simfonia núm. 5 en Si bemoll major, D. 485 de Franz Schubert. Giuliano Carmignola en va ser el violí solista.

L'execució de l'Acadèmia 1750 va fer palesa la necessitat de la crítica artística d'esdevenir (més) analítica, atès que entre el públic, hom hi podia sentir judicis absolutament oposats i absolutament injustificats. Una gran part de la crítica, a més, sol adoptar una actitud similar. Cal, doncs, un tractament del llenguatge més curós per descriure no solament l'actuació de l'Acadèmia, sinó qualsevol manifestació artística.

En la conferència sobre ètica de 1929, Wittgenstein ja va explicar que els enunciats que emprèn la bondat en un sentit absolut no tenen sentit -i la justificació també abraça els enunciats sobre estètica. Quan hom diu que "tal instrumentista és bo o que m'ha agradat", simplement expressa que l'instrumentista ha satisfet un requisit preestablert per l'oient com pot ser l'execució mancada d'errors.

Si el requisit per jutjar una interpretació és la fidelitat a la partitura, aleshores l'actuació de l'Acadèmia 1750 va ser força bona. Un dels objectius fundacionals de l'orquestra és la interpretació seguint criteris històrics i aquesta fou acurada -no van caure a la temptació de tergiversar l'orquestra que Schubert volia. Si el requisit és l'execució de passatges difícils amb certa habilitat, aleshores Giuliano Carmignola va tocar de manera brillant tot demostrant que té una gamma molt àmplia de registres. Si el requisit és l'equilibri sonor entre les parts, aleshores van fer aigües en alguns moments: al trio del minuet de la simfonia de Haydn, el vent metall hi té una línia aguda destacada que amb prou feines es va sentir; al primer moviment de Schubert, la flauta, que hi col·labora amb els violins per formar el tot melòdic, també va costar d'apreciar-la. Tanmateix, al segon moviment del concert de Haydn, cadascú sabia el paper que hi havia de fer i, per tant, es va aconseguir un bon equilibri entre el diàleg del violí i el clavicèmbal, d'una banda, i l'acompanyament homofònic stacatto de la corda, de l'altra.

Comptat i debatut, l'ambigüitat de l'Acadèmia 1750 es va esdevenir de resultes del xoc entre l'aparença genuïna i històrica, i les mancances en l'equilibri sonor, que és la tasca més important que pertoca al director d'orquestra.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/estiu/2016/08/06/lacademia-1750-lambiguitat/797745.html?utm_source=rss